అమ్మమ్మ

అన్నపూర్ణ అమ్మమ్మ నెరుగుదు. ఆవిడ డెబ్బయి రెండేళ్ళు బ్రతికి, అన్నపూర్ణ ఆరేడేళ్ళ పిల్ల అయివుండగా పోయింది. ఆవిడ చచ్చినప్పుడందరూ ఆశ్చర్యంగా చెప్పుకున్నారు. రోగులకు వచ్చే చావన్నారు. ఆవిడకు జబ్బు చెయ్యలేదు. మంచాన్నపడి తీసుకోలేదు. ఒకనాడు మధ్యాహ్నము భోజనాలయాక, నేను పడుకుంటున్నాను. పలకరించకండర్రా," అని పీట తలకింద పెట్టుకుని వసారాలో పడుకుంది. మళ్ళా లేవలేదు. సూర్యాస్తమయం లోపల దహనంకూడా అయిపోయింది.

అన్నపూర్ణకు అమ్మమ్మకన్న అమ్మే ఎక్కువ ముసలిదిలాగా కనబడేది. అమ్మమ్మకు ఒక్క పన్నూ ఊడలేదు. చత్వారం వచ్చి పోయిందట. సూదిలో దారం ఎక్కించేది. ఒక్క చెవుడుమాత్రం వుండేది. కాని ఎవరన్నా అరిస్తే మండిపడేది; మెల్లిగా మాట్లాడితే తెలుసుకునేది. అమ్మమ్మకు కళ్ళు కనపడవు, పళ్ళు చాలా భాగం ఊడిపోయినై. శుక్లాలు తీసి కళ్ళజోడు పెట్టినాక అమ్మమ్మకూడా కళ్ళు వచ్చినై. కాని తరువాత కొద్దిరోజులకే పక్షవాతం వచ్చి మంచాన పడి తీసుకున్నది.

ఒకనాడు అమ్మ సందుకాయ పెట్టెలో వస్తువులేవో సర్దుతుంటే అందులో ఒక ఫొటో కనిపించింది. ఆ ఫొటోలో ఆయమ్మ అమ్మమ్మను ఒళ్ళో పెట్టుకుని కూచుని ఉంది. ఆ

ఫొటో కేసి కాస్సేపు చూచి తనలో తాను నవ్వుకుంటూ "ఆ రోజుల్లో ఏంవి నగలు పెట్టుకునేవాళ్ళో!" అన్నది అమ్మ

"ఏంవమ్మా నన్ను కూడా చూడనియ్యవూ!" అంటూ అన్నపూర్ణ అమ్మ చేతిలోనుంచి ఫొటో తీసుకుంది. అమ్మ చెబితే నమ్మాలిసిందేగాని ఆ ఫొటోలో అమ్మమ్మ గుర్తు పట్టేటట్టు లేదు. ముక్కుకు పుడకలూ, బులాకీ, చెవులకు దుద్దులూ, ఘుడకలూ, మెళ్ళో కంటె, నానుపట్టెడా, జిగినీ గొలుసు, నడుముకు మువ్వల వడ్డాణమూ, చేతులకు మురుగులూ, గండ కడియాలూ, కాళ్ళకు అందెలూ, కడియాలూ మట్టెలు ఉన్నై.

"ఈ ఫొటో తీసినప్పుడు అమ్మమ్మ కెన్నేళ్ళుంటాయి?" అని అడిగింది అన్నపూర్ణ.

"పద్దెనిమిదో, పందొమ్మిదో వుండవూ? అమ్మమ్మకి అయిదో ఏడు" అన్నది అమ్మ.

అదీ నమ్మశక్యంగా లేదు. అమ్మమ్మ నలభైఏళ్ళ దానిలాగా కనబడింది అన్నపూర్ణ కళ్ళకి. అమ్మమ్మ వళ్ళో కూచునే పిల్లలాగా లేదు; తనలాగే ఏ పదేళ్ళో అనిపిస్తుంది. తను ఇప్పుడు అమ్మ ఒళ్ళో కూచుని ఫొటో తీయించుకుంటే ఏమన్నా బాగుంటుందీ?

అన్నపూర్ణ ఆ ఫొటోను తీసుకుపోయి నాన్నకు చూపించింది.

"ఎక్కడ దొరికిందే ఇదీ? ఈ మధ్య కనిపించక పోతే పోయిందనుకున్నా." అన్నాడు నాన్న.

ఇంతలో రాములన్నయ్య వచ్చాడు "ఏంవిటీ నాన్నా

అదీ?"అంటూ ఫోటో తీసుకున్నాడు. కాస్సేపు దాని కేసి చూచి, "ఆమ్మమ్మా, అమ్మమ్మ కాదూ?" అన్నాడు.

"అవునన్నయ్యా, అమ్మ చెప్పింది. ఈ ఫోటో తీసి ఎన్నేళ్ళయిందటావ్?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"అమ్మమ్మకి అయిదేళ్ళని కాబోలు చెప్పింది, అంటే 1898లో తీశారన్నమాట. తప్పాదియ్యా. అప్పటి ఫోటోగ్రాఫర్లే నయం. హెపో చక్కగా కడిగేవాళ్ళు. పీ. ఓ. పీ. పేపరయినా ఫొటో చూడు చెక్కుచెదరకుండా ఎట్టా ఉందో!" అన్నాడు అన్నయ్య.

"ఇదిగో పురుగు తినేస్తున్నది" అంటూ అన్నపూర్ణ ఒకమూల తినేసిన భాగం చూపించింది.

"అది ఫొటోగ్రాఫర్ తప్పు కాదు, మన తప్పు. దీన్ని రీ కాపీ చేయించి ఎన్లార్జి చేయిద్దాం. ఇట్లా ఇచ్చెయ్యి" అన్నాడు రాములన్నయ్య. అంతే, ఆ తరవాత ఆ ఫొటో మళ్ళీ ఎవరికీ కనిపించలేదు.

* * *

ఆమ్మమ్మ పేరే పెట్టారు అన్నపూర్ణకు. అందుచేతనో మరెందుకోగాని ఆమ్మమ్మను గురించి ఎవరేం చెప్పుకుంటున్నా అన్నపూర్ణ శ్రద్ధగా విని జ్ఞాపకం పెట్టుకునేది.

అమ్మ ఒకసారి అన్నది.... ఆమ్మమ్మ ఎన్నడూ గుడికి పోయిగాని, దేవుడికి దణ్ణం పెట్టుకునిగాని ఎరగదట. ఆవిడ జీవితం దేవుడితో నిమిత్తం లేకుండానే జరిగిపోయింది.

ఒకసారి అమ్మ ఆమ్మమ్మని నిలవదీసి అడిగిందట.... "ఏం ఆమ్మమ్మా! నీ ఉద్దేశం దేవుడున్నాడనా, లేడనా?" అని అమ్మ అడిగితే "అందరూ ఉన్నాడనే అంటున్నారు

గాదుటే! నేనుమాత్రం చూచానూ?" అన్నదట. "అయితే నువు ఏడాదికోసారన్నా గుడికి పోవేఁ?"అని అమ్మ అడిగిందట. 'నాకు తీరికేదే' అన్నదట అమ్మమ్మ.

అయితే అమ్మమ్మకు మటుకు దేవుడంటే చాలా భక్తి. ఏవో స్తోత్రాలు చదివేది. ఏవేవో పూజలు చేసేది; పురాణాలు వినబోయేది;తరుచు గుడికి వెళ్లేది. అమ్మమ్మకు లేని దైవభక్తి అమ్మమ్మ కెట్లావచ్చిందని అన్నపూర్ణ ఆశ్చర్యపడేది. అమ్మమ్మ మిన్ను విరిగి మీదపడినా చలించకుండా రాయల్లే వుండేది. అమ్మమ్మకు ఎప్పుడూ దేన్ని గురించో ఆందోళనే.

అమ్మ మరోరకం. పూజలూ, స్తోత్రాలూ, గుడి ప్రదక్షిణాలు లేవుగాని అమ్మకు దేవుడంటే నమ్మకంవుంది. భయంకూడా వుంది. ఒకసారి రాములన్నయ్యకు జబ్బుచేస్తే వైద్యం చేయించారు. వైద్యం దారి వైద్యానిది. జబ్బుదారి జబ్బుదీ అయింది. "ఏమండీ ఏడుకొండలవాడికి మొదు కట్టనా?" అని అడిగింది అమ్మ నాన్నని.

"ఏమో, నీకు తృప్తి కలిగేటట్టయితేకట్టు.... దేవుడు లంచాలకు పాల్పడతాడనుకోవడం నాకంత ఇష్టంలేదు" అన్నాడు నాన్న.

జబ్బులోకూడా రాములన్నయ్య, 'దేవుడూ లేడు, గీముడూ లేడు' అన్నాడు. అమ్మ అంకిళ్ళు నొక్కుకుని, నువ్వూరుకోరా, నీకు పుణ్యం వుంటుందీ,' అన్నది.

తరవాత రాములన్నయ్యకు నయమయింది.అందరూ కలిసి తిరపతి వెళ్ళనూ వెళ్లారు. తిరపతినుంచి తిరిగి వచ్చిన

తరవాత వెంకటేశ్వర సమారాధన చేస్తూ బంధువులందరినీ పిలిచారు. అమ్మమ్మ వచ్చింది కాని ఆమ్మమ్మ రాలేదు.

"ఆవిడెందుకు వస్తుందీ?" ఆవిడకు ఏ పోలేరమ్మ జాతరంటేనో ఇష్టంగాని, ఆపద మొక్కులవాడంటే సరిపడదులే" అని అమ్మమ్మ చెప్పింది.

ఆమ్మమ్మకు గ్రామదేవతల్లో నమ్మకండుందని విని అన్నపూర్ణ ఆశ్చర్యపోయింది. ఈమాట వినగానే ఆమ్మమ్మ మీద అన్నపూర్ణకి కొద్దిగా గౌరవంతగ్గింది. అవకాశం దొరికినప్పుడు ఆమ్మమ్మని అడిగిందికూడా 'ఏం, ఆమ్మమ్మ, నీకు అంకాలమ్మా, పోలేరమ్మా అంటే ఇష్టమేటగా?" అంటే ఆవిడ నవ్వుతూ, 'వాళ్ళు ఊళ్ళో ఎప్పుడూ ఉండేవాళ్ళే గాదుటే? అభిమానం ఉండదూ?' అన్నది.

ఆమ్మమ్మంటే నాన్నకూడా గౌరవమే.

"దేవుడిలో నమ్మకం ఉన్నవాళ్ళంతా దేవుడున్నాడన్నట్టుగా ప్రవర్తిస్తున్నారూ? చాటుగా ఎన్ని వెధవపనులు చెయ్యటంలేదు? దేవుడు చూస్తాడన్న భయండుంటే అట్లా చెయ్యగలరా? ఆ ముసలావిడ దేవిడిపేరు జపంచెయ్యకపోతే ఏం, దేవుడున్నాడన్నట్టే నడుచుకునేది. అదే కావలసింది"....అనేవాడు నాన్న.

"ఆమ్మమ్మ నిజమైన భౌతికవాది. ఆవిడకు అవకాశం దొరికితే నామాదిరిగానే ఫిజిక్సు చదివి, రిసర్చిచేసి డాక్టరేట్ కూడా సంపాదించి వుండేది. అటువంటిమనిషికి దేవుడిలో నమ్మకం వుండటానికి వీల్లేదు. డార్విన్ చూసు" అనేవాడు రాములన్నయ్య.

* * *

రాములన్నయ్యకు గొప్ప శాస్త్రవేత్త కావాలని! ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు "మా సైంటిస్టులు ఇది వప్పుకోరు, అది ఒప్పుకోరు" అంటుంటాడు. ఏవేవో పుస్తకాలు తెచ్చి చదువుతూ ఉంటాడు! అందులో ఏవైనా బొమ్మలుంటే అన్నపూర్ణకు చూపించి వాటినిగురించి చెబుతూ ఉంటాడు. అన్నపూర్ణకు అవన్నీ అర్థంకావు.

ఒకసారి రాములన్నయ్య ఒక పుస్తకం తెప్పించి అందులో చంద్రుడిబొమ్మా, ఇంకేవేవో బొమ్మలూ చూపించాడు. అందులో ఒకబొమ్మ దీపావళికి వెలిగించే విష్ణుచక్రమల్లే ఉంది. అయితే గుండ్రంగాలేదు; కోలగా ఉంది. అదేమిటంటే అదొక బ్రహ్మాండమన్నాడు. ఇంకో బొమ్మ చూపించి అది అండాండమనీ, మరోబొమ్మ చూపించి పిండాండమనీ అన్నయ్య చెప్పాడు.

"మరీ, నువ్వు దేవుడు లేడంటావుగదా ఇవన్నీ ఎవరుచేశారు?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"వీటిని ఒకరుచేస్తారా? వాటంతట అవే జరుగుతై, ప్రకృతినియమం. సూర్యుడిచుట్టూ భూమి తిరుగుచున్నది. ఎవరూ దాన్ని తిప్పక్కర్లేదు. తిరిగేభూమిని ఆపటానికి ఏ భగవంతుడున్నా రావాలి. విత్తులోంచి చెట్టు పుడుతుంది. ప్రకృతి నియమం" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

"ఒక వేళ పుట్టకపోతే? అప్పుడు నువ్వూ నేనూ పాతి పెట్టిన మామిడిటెంక మొలవలేదు. జ్ఞాపకం ఉందా?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"దానికింకేదో ప్రకృతినియమం అడ్డుపడిఉండాలి"

అన్నాడు రాములన్నయ్య గంభీరంగా.

"ఈ నియమాలన్నీ దేవుడే చేస్తున్నాడేమో ?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"అదేపొరపాటు. దేవుడంటే మనిషిమాదిరిగాగానే ఉంటాడనీ, ఉంటే ఇంకో రెండుచేతు లుంటాయనీ మన వాళ్ళ ఉద్దేశం. మనకుండే బుద్ధులే దేవుడికీ ఉంటాయని మనం అనుకుంటాం. అయితే నీకొక సంగతి తెలుసా ? ఒకప్పుడు భూమిమీద మనుషులేలేరు. ఇంకా అంతకు ముందు చెట్లూ, చేమలుకూడ లేవు. ఇవాళ సూర్యుడిలో నిప్పుతప్ప ఇంకేమీ లేదు. ఒకప్పుడు భూమిమీదకూడా అంతే. అసలు మనుషులే లేకమునుపు మనిషిలాంటి దేవుడుండేవాడని ఎట్లా అనుకోవటం ?" అన్నాడు అన్నయ్య.

అన్నపూర్ణకు ఇదంతా రాములన్నయ్య కల్పనే అనిపించింది. కాని మనిషిలేనప్పుడుండిన జంతువులనుగురించి అన్నపూర్ణ అన్నయ్యచేత చాలావిషయాలు చెప్పించుకుని విన్నది. ఒకప్పుడు ప్రపంచంలో పెద్దపెద్ద రథాలంతేసి బల్లులుండేవిట. అవిపొడుగాటితోకలు ఝూడిస్తూరొచ్చులో గెంతుతూ ఆడుతూఉంటే భూకంపం వచ్చినట్టుగా ఉండేదిట. ఈ బల్లుల బొమ్మలుకూడా రాములన్నయ్య తరవాత తెచ్చి చూపించాడు. ఉక్కకూడా లక్ష్యపెట్టకుండా అన్నపూర్ణ ఇంట్లో దీపంముందరకూచుని ఆ బొమ్మలన్నీ చూచింది.

"ఏంవే, నువు దీపం ఆర్పి బయటకువచ్చి పడుకుంటావా ? నన్ను బయట తాళం వేసుకుని వెళ్ళమన్నావా ?" అని అడిగింది అమ్మ. నడి వేసవికాలం.

అందరూ ఆరుబయట పడుకుంటున్నారు. అన్నపూర్ణ బల వంతాన పుస్తకంమూసి దీపం ఆర్పేసి బయటికివచ్చి రాము లన్నయ్య మంచంపక్కనే తన మంచంమీద పడుకున్నది.

రాములన్నయ్య మేలుకునే ఉన్నాడు. వెల్లకిలాపడు కుని నక్షత్రాలకేసి చూస్తున్నాడు.

"ఆరోజుల్లో సినిమాలుంటే బలేబాగుండేదికాదూ?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"ఏ రోజుల్లో?" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

"ఆ పెద్ద పెద్ద బల్లులున్న రోజులో. వాటిని ఎవ రన్నా సినిమా తీస్తే మనం చక్కగా వాటిని చూచిఉండే వాళ్ళం" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"అప్పటికి మనుషులే లేరు, కామేరాలు లేవు. ఫిల్ము లేదు. అందాకా ఎందుకు? అమ్మమ్మా వాళ్ళనాన్న సినిమాచూచి ఉండరు" అన్నాడు రాములన్నయ్య. అతను కాస్సేపుండి, "ఆ కనబడే నక్షత్రాలమధ్య మన భూమి వంటిది ఉండి, అందులో మనుషులున్నారనుకో. వాళ్ళు భూమికేసి టెలిస్కోపులతో చూస్తే భూమిమీద ఆ బల్లులు కదులుతూ కనపడవచ్చు" అన్నాడు.

అన్నపూర్ణ అర్థంచేసుకున్నది. ఆ నక్షత్రాలనుంచి కాంతి మనదాకా రావటానికి ఒకోసారి కోట్లకొద్దీ సంవ త్సరాలు పడుతుందట. అంతదూరంనుంచి టెలిస్కోపు లతో ఈ భూమిమీద జరిగేది చూడటం అసంభవం. ఆ సంగతి రాములన్నయ్యకు తెలుసు. అయినా అన్నపూర్ణను తృప్తిచెయ్యటానికి అతను అట్లాచెప్పాడు. జనసామాన్యం

కోసం శాస్త్రవిషయాలు రాసేవారి లక్షణాలు రాములన్నయ్యలో కొన్ని లేకపోలేదు.

"ఏ నక్షత్రంలోనుంచన్నా చూస్తే ఆమ్మమ్మ చిన్నపిల్లగా ఇప్పుడు కనిపిస్తుందా?" అని అడిగింది అన్నపూర్ణ.

"ఓ!" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

అన్నపూర్ణ కళ్ళుమూసుకుని కాస్సేపట్లో నిద్రపోయింది. ఆమెకు కలలో పెద్దపెద్దబల్లులు గెంతుతూ కనిపించాయి. అందులో ఒకబల్లి మెడదాచుకుని అన్నపూర్ణ వేపు వచ్చింది. దగ్గరగా చూస్తే దానిముఖం ఆమ్మమ్మ ముఖంలాగే ఉంది.

* * *

అన్నపూర్ణ స్కూలుఫైనల్ పరీక్షల బరువు దించేసుకున్నది. ఈ పరీక్షలో పాసయినా, తప్పినా ఇక మరి చదువు లేదు. అప్పుడే ఆమె జీవితంలో ఒకయుగం అయిపోయి ఇంకోయుగం ప్రరంభం కాబోతున్నది. పెద్దవాళ్ళు సంబంధాలు చూస్తున్నారు.

అన్నపూర్ణకు సంబంధం చూడాలంటే అట్టేదూరం పోనవసరం లేదు. బంధువుల బలగం చాలాఉంది. అన్నపూర్ణకు ఈడయినవాళ్ళు ముగ్గురు, నలుగురున్నారు. వాళ్ళలో ఎవరాఅనేది తేల్చుకుంటే మూడుముళ్ళూ క్షణంలో పడిపోతై. వాళ్ళుకూడా నలుగురూ నాలుగు రకాలు. ఒకడికి చదువూ, తెలివీ ఉన్నాయి. ఒకడు అన్నపూర్ణకు ఈడూ జోడుగా ఉంటాడు. ఒకడికి కాస్త మంచి ఆస్తి ఉంది. ఏఒకర్ని చేసుకున్నా మిగిలినవాళ్ళు కాస్త గునుస్తారు. ఎందుకంటే అన్నపూర్ణ చక్కనిపిల్ల. ఇంతబలగం

లోనూ కనుమక్కు తీరు పిల్లలు ఏ ఇద్దరుముగ్గురో మాత్రమే ఉన్నారు. ఎవరూ నొచ్చుకోకుండా ఏదో ఒకసంబంధం నిశ్చయించటానికి చర్చలు సాగుతున్నై.

రాములన్నయ్యకు ఈ సంబంధాలలో ఒకటీ నచ్చ లేదు. నిజానికి అన్నపూర్ణకుకూడా ఏ సంబంధమూ నచ్చ లేదు. కాని సంబంధం విషయంలో తల్లిదండ్రులు చెప్పి నట్టు రాజీపడదామనుకుంది. కాని రాములన్నయ్య తన అభి ప్రాయం చెప్పినమీదట అన్నపూర్ణకికూడా ఈ సంబంధా లను తోసెయ్యాలనిపించింది.

అందరూ భోంచేస్తున్నసమయంలో నాన్న రాము లన్నయ్యతో, "ఏంరా? అమ్మడికి ఎవరినిచేస్తే బాగుంటుం దంటావు? సీతాపతి మంచి ఉద్యోగంలో ఉన్నాడు. సుబ్బారావుకు ఆస్తి ఉంది. లక్ష్మీకాంతం చుట్టానికి బాగుం టాడు" అన్నాడు.

రాములన్నయ్య వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు. అతను కాస్సేపుండి మాట్లాడటం మొదలుపెడితే అన్న పూర్ణ ఇంకేదోవిషయం మాట్లాడుతున్నాడనుకుంది.

"పూర్వం కోతులు అడివిచెట్లమీదే ఉండేవి, నేల మీదికి దిగి వచ్చేవికావు. అవి వుండే చెట్లచుట్టూ రింగు లాగా చెట్లుకొట్టేస్తే వాటిపని ఖైదులో ఉన్నట్టయిపోయేది. మనసంగతి అట్లాగేఉంది. ఇంత ప్రపంచం ఉంది. రైళ్ళూ, రేడియోలు ఉన్నై. ఉద్యోగాలకోసం జనం వేలకొద్దీ మైళ్ళు పోతున్నారు. "మనం అమ్మడికి మొగుణ్ణి వెతకా లంటే మన మునిగిగుంటలోనే వెతకాలి!" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

"అయితే ఇంకేం, నువు మంచిసంబంధం తీసుకురా" అన్నాడు నాన్న.

"నాకోసంవస్తాడే సుదర్శనం? వాడికిచ్చి చెయ్యండి" అన్నాడు అన్నయ.

"వాళ్ళు మన శాఖకాదే?" అన్నాడు నాన్న.

"ఏంశాఖో, ఏట్లోశాఖ. మా సైంటిస్టులకు ఈ శాఖల్లో నమ్మకం లేదు. ఒకప్పుడు మన పూర్వీకులు చెట్ల మీదఉండేవాళ్ళు. ఇంకా అంతకు పూర్వం మడుగుల్లో ఉండేవాళ్ళు. ఇంకాపూర్వం నీళ్ళల్లో ఉండేవాళ్ళు. మనం ఏశాఖ" అన్నాడు రాములన్నయ్య ఉపన్యసించేవాడల్లే.

ఆ ప్రస్తావన అక్కడితో ముగిసింది.

ఆ సాయంకాలం అన్నపూర్ణ వసారాలోకూచుని జడ వేసుకుంటుండగా ఒక ముసలివాడు వచ్చాడు. మోకాళ్ళదాకాఒక కొల్లాయిగుడ్డ కట్టుకున్నాడు. మీాద ఇంకో కొల్లాయిగుడ్డ వేసుకున్నాడు. చంకలో ఏదో మూట ఉన్నది. పుస్తకంలో చూచిన జవానుమనిషికిమల్లే కని పించాడు అన్నపూర్ణకు.

"మహాలక్ష్మి ఉందిటర్రా ?" అన్నాడాయన అన్న పూర్ణకేసి చూడకుండా దిక్కులుచూస్తూ.

"అమ్మా." అని కేకవేసింది అన్నపూర్ణ. అమ్మ లోపల్నించివచ్చి, "నువ్వా, తాతయ్యా? రా. రా. ఎప్పుడు రావటం?" అంటూ అమ్మ ఆయన్ని పరామర్శించింది.

ఆయన అమ్మమ్మ ఆఖరు తమ్ముడట, అమ్మ చెప్పింది. ఆరాత్రి అమ్మ ఆయనకోసం మడికట్టుకుని వంట చేస్తుంటే చూస్తే అన్నపూర్ణకు ఏ నక్షత్రంనుంచో చూస్తు

న్నట్టుగా కనిపించింది. నాన్నకోసం ఎప్పుడూ మడికట్టుకోదు.

భోజనాలదగ్గిర అన్నపూర్ణ పెళ్ళివిషయం వచ్చింది.

“ఇది అచ్చు మా అన్నపూర్ణక్కయే. దాన్ని అడక్కుండా ఏ సంబంధమూ చెయ్యకండి. మా అన్నపూర్ణక్కకిట్టాగే చిన్నప్పుడు మా నాన్న సంబంధం ఏదో చూస్తే చెప్పకుండా ఇంటినుంచి బయలుదేరి పోయింది.” అన్నాడు జావామనిషి.

ఈ మాట వింటూంటే అన్నపూర్ణకు ఆమ్మమ్మ మీద ఎక్కడలేని గౌరవమూ వచ్చింది. తన కిష్టం లేని సంబంధం చేస్తే తానుకూడా ఆమ్మమ్మలాగే ఇంట్లోనుంచి వెళ్లిపోదామనుకుంది అన్నపూర్ణ.

—····—